

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Tertiam Partem Summæ Theologiæ. Cum Commentariis
Reuerendiss. D. Thomæ de Vio Caietani Cardinalis S. Sixti, Et Opvscvlis
Eivsdem In tres Tomos distinctis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

1. Vtrum Christo conueniat orare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72797](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72797)

¶ Super Quaestione 21. Articulus 1.

QVAESTIO XXI.

De oratione Christi, in quatuor articulos diuisa.

Titulus clarus. ¶ In corp. vnica conclusio, Christo, sicut est homo, conuenit orare. Probat, oratio est explicatio propriae voluntatis apud Deum, ut eam impleat. ergo si in Christo esset in voluntas diuina, non competere ei orare. ergo Christo, sicut est homo, conuenit orare. Antecedens patet ex antecedentibus. Consequencia prima probatur, quia diuina voluntas est per se ipsam efficax, iuxta Pl. Secunda vero probatur, quia in Christo propter diuinam est humana voluntas, quae non per se ipsam est efficax, sed ope diuinae virtutis eger.

g. di. 17. ar. 3. q. 1. & 4. dist. 15. q. 4. ar. 6. q. 2. ad 1. & Io. 11. le. 8. li. 3. cap. 24. in prim.

li. 3. orth. ff. & simile est de alijs. Et ideo vana est quaestio, ad quid oportet tot media apponere: eadem enim est praescriptio termini, & medioum, & eadem est quaestio & solutio omnium.

2. 2. q. 83. ar. 1. & 2.

DEINDE considerandum est de oratione Christi. ¶ circa hoc quaeruntur quatuor.

- ¶ Primo, Vtrum Christo conueniat orare.
- ¶ Secundo, Vtrum conueniat sibi secundum suam sensualitatem.
- ¶ Tertio, Vtrum conueniat sibi orare pro seipso, an tantum pro alijs.
- ¶ Quarto, Vtrum omniscius oratio sit exaudita.

ARTICVLVS PRIMVS.

Vtrum Christo competat orare.

AD PRIMVM sic proceditur. Videtur, quod Christo non competat orare. Nam sicut Damasc. dicit, oratio est petitio decentium a Deo: sed cum Christus omnia facere posset, non videretur ei conuenire, quod aliquid ab aliquo peteret: ergo videtur quod Christo non conueniat orare.

¶ 2. Præter. Non oportet orando petere illud, quod aliquis scit per certo esse futurum (sicut non oramus, quod sol oriatur cras) neque est et conueniens, quod aliquis orando petat, quod scit nullo modo esse futurum: sed Christus sciebat circa omnia quid esset futurum. ergo non conueniebat ei aliquid orando petere.

¶ 3. Præter. Damasc. dicit in li. 3. quod oratio est ascensus intellectus in Deum: sed intellectus Christi non indigebat ascensione in Deum, quia semper intellectus eius erat Deo coniunctus, non solum secundum vnionem hypostasis, sed etiam secundum fruitionem beatitudinis: ergo Christo non conueniebat orare.

SED CONTRA est, quod dicitur Luc. 6. Factum est, in illis diebus exiit in montem orare, & erat pernoctans in oratione Dei.

RESPON. Dicendum, quod (sicut dictum est * in 2. parte) oratio est quaedam explicatio propriae voluntatis apud Deum, ut eam impleat. Si igitur in Christo esset vna tantum voluntas, scilicet diuina, nullo modo competere sibi orare, quia voluntas diuina per se ipsam est effectiua eorum, quae vult, secundum illud Psalm. 34. Omnia quae cun-

que voluit Dominus, fecit: sed quia in Christo est alia voluntas diuina, & alia humana, & voluntas humana non est per se ipsam efficax ad implendum quae vult, nisi per virtutem diuinam inde est, quod Christo sicut est homo, & humanam voluntatem habens, competit orare.

AD PRIMVM ergo dicendum, quod Christus poterat perficere omnia, quae volebat, secundum quod Deus, non autem secundum quod homo, quia secundum quod homo, non habuit omnipotentiam, ut supra habitum est. * Nichilominus tamen ipse idem Deus existens, & homo, voluit ad Patrem orationem porrigere, non quasi ipse esset impotens, sed propter nostram instructionem. Primo quidem, ut ostenderet se esse a patre. Vnde ipse dicit Ioan. 1. propter populum qui circumstat, dixi. Verba orationis, ut credant, quia tu me misisti. Vnde Hila. in 10. de Trin. dicit, Non prece eguit, pro nobis orauit, ne filius ignoraretur. Secundo, ut nobis exemplum orandi daret. Vnde Amb. dicit super Luc. Noli infidelitrices aperire aures, ut putetis filium Dei quasi infirmum rogare, ut impetret quod implere non possit: potestatis enim actor obedientiae magister, ad praeccepta virtutis, suo nos informat exemplo. Vnde & Aug. dicit super Ioan. Poterat Dominus in forma serui, si hoc opus esset, orare silentio: sed ita se patri exhibere voluit precatorem, ut meminisset nostrum se esse doctorem.

AD SECUNDVM dicendum, quod inter alia, quae Christus scuit futura, sciuit quaedam esse facta propter suam orationem, & huiusmodi non inconuenienter a Deo petit.

AD TERTIVM dicendum, quod ascensio nihil est aliud, quam motus in id, quod est sursum: motus autem, ut habetur in 3. de Ani. dupliciter dicitur. Vno modo, proprie, sicut importat exitum de potentia in actum, prout est actus imperfecti, & sic ascendere competit ei, quod est potentia sursum, & non actus, & hoc modo, ut Damasc. dicit in 3. lib. intellectus humanus Christi non eger ascensione in Deum, cum sit semper Deo vnitus, & sicut esse personae, & sicut contemplationem beatam. Alio modo dicitur motus, qui est actus perfecti, id est existens in actu: sicut intelligere & sentire dicuntur quidam motus: & hoc modo intellectus Christi semper ascendit in Deum, quia semper contemplatur ipsum, ut supra est existentem.

ARTICVLVS II.

Vtrum Christo conueniat orare, secundum suam sensualitatem.

AD SECUNDVM sic procedit. Vtrum Christo conueniat orare sicut in sua sensualitate: Dicit enim in Ps. 83. ex persona Christi, Cor meum, & caro mea exultauerunt in Deum uiuum: sed sensualitas dicitur appetitus carnis, ergo sensualitas Christi potuit ascendere in Deum uiuum exultando, & pari modo orando.

¶ 2. Præter. Eius uisus esse orare, cuius est desiderare illud quod petit.

Christi menti non conuenit ascensus, quia semper est cum Deo: vel per modum motus, qui est actus perfecti, & sic conuenit Christo, & beatis ascensus mentis in Deum: quia iuncti Deo contemplamur ipsum, ut super se, perfecti contemplatione illius, sicut nos cum contemmur aliquid, dicimus moueri, sicut intellectum in illud.

¶ Super Quaestione 21. Articulus 2.

Titulus, ut sonat, sumatur, qui in articulo distinguitur.

¶ In corpore vnica est distinctio bimembris cum duabus conclusionibus responsiuis singulis ad singula membra. Distinctio. Orare secundum sensualitatem dupliciter contingit, primo elicitive, secundo materialiter, iuxta primum membrum con-